

Luby ſerski lud!

Ty ſy jaden welgi stary, weliki a chwalobny lud! Ty pschizosch how mot Sapheta, togo tscheschego Noachowego ſyna, kotaregož jogo nan Noach žagnowascho 1. Mos. 9, 23—27; pscheto taſ žejo Lutherus nad 1. Mos. 10, 3: Somera, Saphetowego ſyna, a Thogarmy, Somerowego ſyna, žaržym ja sa teju, mot kotarejuž te ſerske how pschidu.

Twoje negajſche stare ſu ſe až do togo pēsch hundertego lēta po Kristuſowem naroženju we Afiskej gorejžaržali, a ſu mot tam how do Europy pschischli, ako tež Fabricius we tom předgrone ſwojogo ſerskego kat-kiſmuſa, a Knauthe we ſwojej Sornoluziskej zerkwinej historiji piſchotej. Pscheto ako Madagaisus, we tom sthri hundertem leſche, na sthri hundred-towſint luži ſ jich woſch-žojskego landu do Staliſkeje domeže: ga ſu potom te ſerske teſame puſte ſtrony, žož nicht wele nebydlaſcho, nutschſeli, a ſu tež až how do naſchogo nēt ſerskego landu, Luziza pomeňony, pschischli.

Ty ſy, luby ſerski lud! jaden welgi weliki lud, pscheto twoje woſchžy te Slawy, ſu želu Ungorſku, Mährſku, Böhmiſku, Pomorſku, Meklenburgſku, Pſchuſku, Polſku, ten Meiſſynſki a ten Luziſki land hobydliſi.